

Arrest

nr. 209 020 van 7 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2018 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. JESSEN *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 6 september 2009 met hun minderjarige dochter N. België zijn binnengekomen, dienden op 8 september 2009 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrukken werden genomen op 19 juli 2009 in Griekenland (Eurodac).

Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd en de zaak werd teruggezonden naar de commissaris-generaal (RvV 26 november 2010, nr. 51 739).

1.2. Op 8 februari 2011 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde in beroep deze beslissingen (RvV 10 mei 2011, nrs. 61 188 en 61 189).

1.3. Op 26 mei 2011, 29 augustus 2011 en 7 november 2011 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken het respectievelijke tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming van verzoekers onontvankelijk.

1.4. Op 17 augustus 2015 dienden verzoekers een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 27 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers in een aangetekende brief van 27 februari 2018 ter kennis gebracht en zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 17/08/2015

Overdracht CGVS: 16/09/2015

Op 6 februari 2018 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u05 tot 14u51. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat JESSEN Romy (vervanger van SAMPERMANS Marc) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van dorp Masjed Sabz, district Sangcharak, provincie Sar-e Pul afkomstig te zijn. U bent Hazara en sjiïet. Na uw huwelijk met K.R. (O.V. (...)) op 17/01/1379 (6 april 2000) bent u in Mazar-e-Sharif gaan wonen. U werkte in de winkel van uw schoonbroer K.R.A. (O.V. X) als kleermaker. In 1379 (2000) werd uw schoonvader gedood door de taliban, waarna uw echtgenote en haar broers zijn gronden overerfden. In de maand mizan 1387 (september-oktober 2008) zijn jullie problemen begonnen. De gouverneur van Balkh, U.A., stuurde enkele van zijn mannen naar jullie om jullie gronden, 50 jerib, te kopen. Jullie weigerden om die gronden te verkopen, onder meer omdat de geboden prijs te laag was. Op 05/10/1387 (25 december 2008) werd uw schoonbroer M. ontvoerd en vermoord door de mannen van U.A. Op 20/11/1387 (9 februari 2009) poogden ze ook uw dochter te ontvoeren. Op 20/02/1388 (10 mei 2009) kwamen de mannen van U.A. nog eens bij jullie langs en bedreigden jullie. Jullie vroegen één maand bedenktijd en regelden intussen jullie vertrek uit Afghanistan. Op 10/03/1388 (31 mei 2009) hebben jullie Afghanistan verlaten. Jullie reisden met het vliegtuig naar Herat, vandaar reisden jullie verder naar Iran. Via Iran en Turkije kwamen jullie in Griekenland aan. In Griekenland namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 6 september 2009 aankwamen. Op 8 september 2009 vroeg u samen met uw vrouw asiel aan. Diezelfde dag dienden ook uw schoonbroer K.R.A. en diens echtgenote N.F. (O.V. (...)) die zich op dezelfde asielmotieven baseerden, een asielaanvraag in.

Op 29 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde uw schoonbroer K.R.A. enkele identiteitsdocumenten en een eigendomsakte voor die hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog niet in zijn bezit had. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nodig achtte dat de eigendomsakte verder zou worden onderzocht, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal middels arrest 51739 van 26 november 2010 vernietigd en werd uw dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd. De eigendomsakte zou namelijk aantonen dat uw vrouw mede-eigenaar was van een stuk grond in de provincie Balkh. Deze gronden zouden aan de basis liggen van jullie problemen in Afghanistan. Op 9 februari 2011 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 10 mei 2011 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U en uw vrouw dienden geen cassatieberoep in.

Op 26 mei 2011, 29 augustus 2011 en 7 november 2011 verklaarde de DVZ de respectievelijk tweede, derde en vierde asielaanvraag van u en uw vrouw –onontvankelijk (bijlage 13quater).

U verliet België niet en diende samen met uw vrouw op 17 augustus 2015 een vijfde asielaanvraag in. U herhaalt dat u een landdispuut had met de gouverneur van Balkh en dat u een vrees hebt ten opzichte van hem en zijn aanhang. U hebt ook een vrees voor de commandanten die in uw geboorteregio wonen. Toen enkele politieke partijen destijds om de macht in uw geboorteregio vochten, werd u gedwongen om mee te vechten. Nadat ze enkele mensen hadden vermoord, verliet u uw geboorteregio en verhuisde u naar Mazar-e-Sharif.

Daarnaast zou u ook niet terug kunnen keren naar uw land van herkomst omdat vele mensen gewapend rondlopen en er mensen worden ontvoerd. Bovendien zouden de mensen in Afghanistan u en uw familie haten omdat jullie in het buitenland woonden. Ook zouden ze jullie als christenen beschouwen. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de gouverneur van Balkh zou hebben gekend nadat u weigerde landbouwgrond aan hem te verkopen, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legt evenmin documenten neer die deze appreciatie dienen om te buigen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze evenmin wijzen op een vrees voor vervolging. U verklaart dat u de commandanten uit het district waar u opgroeide dient te vrezen (CGVS 06/02/2018, p.3). U verklaart in het verleden verplicht te zijn geweest om mee te strijden met de plaatselijke politieke partijen (CGVS 06/02/2018, p.4). Gezien het te onveilig werd in uw regio van herkomst, zou u zijn verhuisd naar Mazar-e-Sharif (CGVS 06/02/2018, p.4). U verklaart reeds in 1995 naar Mazar-e-Sharif te zijn verhuisd, waardoor het CGVS niet inziet waarom u omwille van uw beweerde deelname aan een gewapend conflict, twintig jaar na datum nog enig probleem zou ondervinden (verklaring meervoudige aanvraag 11/09/2015, vraag 10). Bovendien geeft u zelf aan dat deze commandanten u nooit bedreigden (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Gevraagd of ze u iets zouden aandoen moest u terugkeren naar Afghanistan, verwijst u louter naar een aanval van de Taliban die zou hebben plaatsgevonden op uw dorp vorig jaar (CGVS 06/02/2018, p.5). Uw verklaring dat u sinds uw vertrek uit uw geboorteregio nooit meer naar daar terugkeerde, strookt bovendien niet met verklaringen die u eerder aflegde (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Zo verklaarde u tijdens een eerder gehoor bij het CGVS dat u soms nog een bezoek bracht aan uw geboortedorp (CGVS 03/05/2010, p.4). Dit alles, samen met de vaststelling dat u nooit eerder enige melding maakte van een vrees voor commandanten in uw geboorteregio, doet vermoeden dat u louter uit opportunistische overwegingen bijkomende asielmotieven aanbrengt.

Verder verklaart u niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat Afghanen jullie zouden haten, dit omdat jullie in het buitenland leefden. Ze zouden jullie ook als christenen beschouwen (CGVS 06/02/2018, p.6 & 7). Deze verklaringen doen verbazen. Zo keren tal van Afghanen die jarenlang buiten Afghanistan hebben geleefd, terug naar hun land van herkomst, zonder dat zij daardoor problemen ondervinden. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat dit bij u anders zou zijn. Wat betreft uw verklaring dat ze jullie als christenen zouden beschouwen, stelt het CGVS vast dat u zich hiervoor louter op vermoedens van uwentwege lijkt te baseren. U verklaart zelf nog steeds moslim te zijn, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat andere Afghanen u zouden verdenken van bekering tot een andere religie (CGVS 06/02/2018, p.7). Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

Het CGVS merkt nog op dat het feit dat uw schoonbroer (K.R.A. (...) & O.V. (...)) en diens gezin de vluchtelingenstatus werden toegekend, niet automatisch leidt tot toekenning van een beschermingsstatus voor u en uw gezin. Elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid.

De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 17/08/2015

Overdracht CGVS: 16/09/2015

Op 6 februari 2018 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 14u54 tot 15u15. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat JESSEN Romy (vervanger van SAMPERMANS Marc) was aanwezig tijdens de volledige duur van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Mazar-i Sharif, provincie Balkh afkomstig te zijn. U bent Hazara en sjiiet. U bent op 17/01/1379 (6 april 2000) met H.A. getrouwd (O.V. (...)). U kreeg op 28/01/1384 (17 april 2005) een dochter, N. In 1379 (2000) werd uw vader gedood door de taliban, waarna u en uw drie broers een groot stuk grond erfden. In de maand mizan 1387 (september-oktober 2008) zijn jullie problemen begonnen. De gouverneur van Balkh, U.A., stuurde enkele van zijn mannen naar jullie om jullie gronden, 50 jerib, te kopen. Jullie weigerden om die gronden te verkopen. Op 05/10/1387 (25 december 2008) werd uw broer M. ontvoerd en vermoord door de mannen van U.A.. Op 20/11/1387 (9 februari 2009) poogden ze ook uw dochter te ontvoeren. Op 20/02/1388 (10 mei 2009) kwamen de mannen van U.A. nog eens bij jullie langs en bedreigden jullie. Jullie vroegen één maand bedenktijd. In tussentijd verkochten jullie het huis en regelden jullie het vertrek uit Afghanistan. Op 10/03/1388 (31 mei 2009) hebben jullie Afghanistan verlaten. Jullie reisden met het vliegtuig naar Herat, vandaar reisden jullie verder naar Iran. Via Iran en Turkije kwamen jullie in Griekenland aan. In Griekenland namen jullie het vliegtuig naar België waar jullie op 6 september 2009 aankwamen. Op 8 september 2009 vroeg u samen met uw man asiel aan. Op diezelfde dag dienden ook uw broer K.R.A. (O.V. (...)) en schoonzus N.F. (O.V.(...)) een asielaanvraag in op basis van dezelfde asielmotieven.

Op 29 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Naar aanleiding van uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen legde uw broer K.R.A. enkele identiteitsdocumenten en een eigendomsakte voor die hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog niet in zijn bezit had. Omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het nodig achtte dat de eigendomsakte verder zou worden onderzocht, werd de beslissing van het Commissariaat-generaal middels arrest 51739 van 26 november 2010 vernietigd en werd uw dossier naar het Commissariaat-generaal teruggestuurd. De eigendomsakte zou namelijk aantonen dat u mede-eigenaar bent van een stuk grond in de provincie Balkh. Het zijn deze gronden die aan de basis van jullie problemen in Afghanistan zouden liggen. Op 9 februari 2011 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 10 mei 2011 nam de RvV een gelijkaardige beslissing. U en uw man dienden geen cassatieberoep in.

Op 26 mei 2011, 29 augustus 2011 en 7 november 2011 verklaarde de DVZ de respectievelijk tweede, derde en vierde asielaanvraag van u en uw man –onontvankelijk (bijlage 13quater).

U verliet België niet en diende samen met uw man op 17 augustus 2015 een vijfde asielaanvraag in. U herhaalt dat u een landdispuut had met de gouverneur van Balkh en een vrees hebt ten opzichte van hem en zijn aanhang.

Daarnaast vreest u ook de algemene onveiligheid die er heerst in uw land van herkomst. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot H.A. (CG (...) & O.V. (...)) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen dewelke als volgt luidt: Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u met de gouverneur van Balkh zou hebben gekend nadat u weigerde landbouwgrond aan hem te verkopen, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het louter herhalen van uw asielmotieven wijzigt niets aan het eerder vastgestelde fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legt evenmin documenten neer die deze appreciatie dienen om te buigen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze evenmin wijzen op een vrees voor vervolging. U verklaart dat u de commandanten uit het district waar u opgroeide dient te vrezen (CGVS 06/02/2018, p.3). U verklaart in het verleden verplicht te zijn geweest om mee te strijden met de plaatselijke politieke partijen (CGVS 06/02/2018, p.4). Gezien het te onveilig werd in uw regio van herkomst, zou u zijn verhuisd naar Mazar-e-Sharif (CGVS 06/02/2018, p.4). U verklaart reeds in 1995 naar Mazar-e-Sharif te zijn verhuisd, waardoor het CGVS niet inziet waarom u omwille van uw beweerde deelname aan een gewapend conflict, twintig jaar na datum nog enig probleem zou ondervinden (verklaring meervoudige aanvraag 11/09/2015, vraag 10). Bovendien geeft u zelf aan dat deze commandanten u nooit bedreigden (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Gevraagd of ze u iets zouden aandoen moest u terugkeren naar Afghanistan, verwijst u louter naar een aanval van de Taliban die zou hebben plaatsgevonden op uw dorp vorig jaar (CGVS 06/02/2018, p.5). Uw verklaring dat u sinds uw vertrek uit uw geboorteregio nooit meer naar daar terugkeerde, strookt bovendien niet met verklaringen die u eerder aflegde (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Zo verklaarde u tijdens een eerder gehoor bij het CGVS dat u soms nog een bezoek bracht aan uw geboortedorp (CGVS 03/05/2010, p.4).

Dit alles, samen met de vaststelling dat u nooit eerder enige melding maakte van een vrees voor commandanten in uw geboorteregio, doet vermoeden dat u louter uit opportunistische overwegingen bijkomende asielmotieven aanbrengt.

Verder verklaart u niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat Afghanen jullie zouden haten, dit omdat jullie in het buitenland leefden. Ze zouden jullie ook als christenen beschouwen (CGVS 06/02/2018, p.6 & 7). Deze verklaringen doen verbazen. Zo keren tal van Afghanen die jarenlang buiten Afghanistan hebben geleefd, terug naar hun land van herkomst, zonder dat zij daardoor problemen ondervinden. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat dit bij u anders zou zijn. Wat betreft uw verklaring dat ze jullie als christenen zouden beschouwen, stelt het CGVS vast dat u zich hiervoor louter op vermoedens van uwentwege lijkt te baseren. U verklaart zelf nog steeds moslim te zijn, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat andere Afghanen u zouden verdenken van bekering tot een andere religie (CGVS 06/02/2018, p.7).

Het CGVS merkt op dat u uw diverse vluchtaanleidingen en asielmotieven op geen enkele manier geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden.

Het CGVS merkt nog op dat het feit dat uw schoonbroer (K.R.A., (...)) & O.V. (...) en diens gezin de vluchtelingenstatus werden toegekend, niet automatisch leidt tot toekenning van een beschermingsstatus voor u en uw gezin. Elke asielaanvraag dient op individuele basis te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikel 3 EVRM;"

Verzoekers wijzen erop dat zij middels hun verklaringen en de door hen bijgebrachte stukken hun vrees voor vervolging in Afghanistan aannemelijk maken. Zij wijzen erop dat verzoeksters broer, K.R.A., en diens gezin, die naar België zijn gevlucht om dezelfde asielmotieven, in België de vluchtelingenstatus werden toegekend.

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 juli 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- het "COI Report Afghanistan Security situation – Update" van EASO van mei 2018;

- het rapport "Country Guidance Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt verzoekers' verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissingen te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun relaas aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige verzoeken om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige verzoeken hebben uiteengezet, zijnde hun vrees voor vervolging door de gouverneur van Balkh omwille van een grondconflict. Verzoekers poneren dat zij hun relaas aannemelijk maken middels hun verklaringen en de door hen neergelegde stukken, doch zij gaan eraan voorbij dat de Raad verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, heeft verworpen omdat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten en de door hen neergelegde stukken de geloofwaardigheid van hun relaas niet vermogen te herstellen (RvV 11 mei 2011, nr. 61 188 en nr. 61 189).

In het kader van dit vijfde verzoek volharden verzoekers in hun eerdere verklaringen omtrent deze vervolgingsfeiten. Het feit dat verzoekers' voorgehouden problemen in het kader van de eerdere verzoeken als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van het eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd. Verzoekers brengen evenmin nieuwe documenten bij die deze beoordeling zouden kunnen wijzigen.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat verzoeksters broer K.R.A. op basis van dezelfde asielmotieven, zijnde de vrees voor vervolging door de gouverneur van Balkh omwille van een grondconflict, in België de vluchtelingenstatus werd toegekend, merkt de Raad op dat verzoekster ter terechtzitting op vraag van de voorzitter bevestigde dat het verzoek om internationale bescherming van haar broer K.R.A. tot twee maal toe geweigerd werd. Zij bevestigt verder dat haar broer K.M.A. genaturaliseerd is tot Belg. Waar de bestreden beslissing opmerkt dat K.R.A. en diens gezin de vluchtelingenstatus werden toegekend, betreft dit klaarblijkelijk dan ook een materiële vergissing. Verzoekers kunnen zich aldus niet beroepen op de erkenning van verzoeksters broer K.R.A. om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen. De Raad merkt bovendien op dat ieder verzoek om internationale bescherming op afzonderlijke en individuele wijze moet worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker. De Raad stelt echter vast dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers individuele asielmotieven, gelet op het feit dat zij in het kader van hun vijfde verzoek geen nieuwe elementen bijbrengen die de beoordeling van eerdere verzoeken kunnen wijzigen.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Verzoekers voeren daarnaast in het kader van hun vijfde verzoek andere elementen aan, namelijk de vrees voor vervolging door commandanten in verzoekers regio van herkomst omdat hij in het verleden gedwongen werd mee te strijden, en de vrees voor vervolging door de bevolking in Afghanistan omdat zij in het buitenland woonden en als christenen zouden worden beschouwd. Hieromtrent werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat:

"Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw eerste asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat deze evenmin wijzen op een vrees voor vervolging.

U verklaart dat u de commandanten uit het district waar u opgroeide dient te vrezen (CGVS 06/02/2018, p.3).

U verklaart in het verleden verplicht te zijn geweest om mee te strijden met de plaatselijke politieke partijen (CGVS 06/02/2018, p.4). Gezien het te onveilig werd in uw regio van herkomst, zou u zijn verhuisd naar Mazar-e-Sharif (CGVS 06/02/2018, p.4). U verklaart reeds in 1995 naar Mazar-e-Sharif te zijn verhuisd, waardoor het CGVS niet inziet waarom u omwille van uw beweerde deelname aan een gewapend conflict, twintig jaar na datum nog enig probleem zou ondervinden (verklaring meervoudige aanvraag 11/09/2015, vraag 10). Bovendien geeft u zelf aan dat deze commandanten u nooit bedreigden (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Gevraagd of ze u iets zouden aandoen moest u terugkeren naar Afghanistan, verwijst u louter naar een aanval van de Taliban die zou hebben plaatsgevonden op uw dorp vorig jaar (CGVS 06/02/2018, p.5). Uw verklaring dat u sinds uw vertrek uit uw geboorteregio nooit meer naar daar terugkeerde, strookt bovendien niet met verklaringen die u eerder aflegde (CGVS 06/02/2018, p.4 & 5). Zo verklaarde u tijdens een eerder gehoor bij het CGVS dat u soms nog een bezoek bracht aan uw geboortedorp (CGVS 03/05/2010, p.4). Dit alles, samen met de vaststelling dat u nooit eerder enige melding maakte van een vrees voor commandanten in uw geboorteregio, doet vermoeden dat u louter uit opportunistische overwegingen bijkomende asielmotieven aanbrengt.

Verder verklaart u niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat Afghanen jullie zouden haten, dit omdat jullie in het buitenland leefden. Ze zouden jullie ook als christenen beschouwen (CGVS 06/02/2018, p.6 & 7). Deze verklaringen doen verbazen. Zo keren tal van Afghanen die jarenlang buiten Afghanistan hebben geleefd, terug naar hun land van herkomst, zonder dat zij daardoor problemen ondervinden. U maakt op geen enkele manier aannemelijk dat dit bij u anders zou zijn. Wat betreft uw verklaring dat ze jullie als christenen zouden beschouwen, stelt het CGVS vast dat u zich hiervoor louter op vermoedens van uwentwege lijkt te baseren. U verklaart zelf nog steeds moslim te zijn, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat andere Afghanen u zouden verdenken van bekering tot een andere religie (CGVS 06/02/2018, p.7)."

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stellen de bestreden beslissingen terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het

betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers' betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Balkh als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekers voeren geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar de provincie Balkh.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de provincie Balkh een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP